

ли прѣдъ тѣхъ си една колиба. Тѣ се зарадвали и доближили колибата. Каква радостъ! Цѣлата колиба била направена отъ бѣлъ хлѣбъ, а отъ горѣ покрита съ симитъ и захарь. Безъ да се бавятъ, дѣцата си взѣли симитъ и захарь и захванѣли да ядѣтъ. Изведнѣжъ отъ колибата се зачулъ гласъ: Хей, кой ми разваля кѣщата? „Дѣцата отговорили „Вѣтърътъ, вѣтърътъ“ и никѣкъ не искали, а развалятъ слаткия си обѣдъ. Но въ това врѣме вратата се отворила и отъ колибата се показала една много стара и грозна баба съ патерица подъ мишница. Дѣцата до толкова се уплашили, щото изведнѣжъ истървали, симитя отъ рѣцѣтъ си и се приготвили да бѣгатъ. Въ това врѣме бабата любезно имъ проговорила: „Охъ, мили дѣчица, не бойте са отъ нищо и елате при мене, ази ще ви дамъ още по хубави симити!“ Дѣцата като видѣли, че бабата ги кани толкова любезно, трѣгнѣли съ неж и влѣзли въ въ кѣщата ѝ. Тя ги нагостила съ най-сладки ястиета и имъ дала да пиятъ млѣко и слатка вода. Дѣцата до толкова обикнали бабата, щото никакъ имъ не дохаждало на умъ за тѣхнитѣ родители.

(слѣдва).

Лакумиятъ Петърчо.

Съ картина.

Иванчо и Петъръ бѣхъ двама съсѣди, още отъ малки си играяхъ заедно и никой пѣтъ не се скарахъ по между си. Когато родителитѣ на единия го пращяхъ на нѣкъдѣ по работа, то оти-